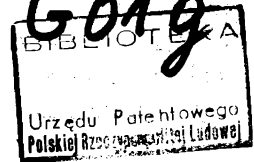

20 października 1926 r.

URZĄD PATENTOWY

RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ OPIS PATENTOWY

Nr 3925.

Kl. 42 f 1/36

Bolesław Spika
(Królewska Huta, Polska).

Waga suwakowa.

Zgłoszono 2 czerwca 1924 r.
Udzielono 13 stycznia 1926 r.

Przedmiotem niniejszego wynalazku jest waga suwakowa, skonstruowana w sposób pozwalający szybkie i nieuciążliwe przenoszenie jej z jednego miejsca na drugie oraz łatwe przymocowanie do każdego miejsca ściany lub sufitu.

Bardzo dodatnią właściwością wynalezionego systemu jest to, że na wadze tej można ważyć przedmioty ważące ponad zwyczajną normę, a polega to na obciążeniu belki wagi, prawie przy końcu tejże, odpowiednim ciężarkiem, dzięki czemu unika się potrzeby ważenia na wadze dziesiętnej. Poza tem ten system umożliwia kupującemu odczytywać ciężar i kontrolować rzetelność obsługi sprzedającego. Jeśli wagę przywieść do sufitu, a szalkę zastąpić hakiem, nadaje się ona wówczas do ważenia całych sztuk bydła.

Rysunek przedstawia wagę przymocowaną zapomocą podpórki do ściany, co jednak nie wyczerpuje istoty wynalazku.

Fig. 1 przedstawia wagę z boku,

fig. 2—przekrój poprzeczny fig. 1 według $A-B$,

fig. 3—widok z góry po zdjęciu deski wspornikowej.

Waga składa się z jednej większej belki a zaopatrzonej w podziałkę kilogramową i funtową (na rysunku do 10 kilogramów), poniżej znajduje się przymocowana trzymadłami b i b^1 druga mniejsza belka c z podziałką od 10 do 500 gramów, stopniowana co 10 gramów. Na obydwóch belkach a i c z podziałkami są posuwane ciężarki d i d^1 z zapadkami e i e^1 .

Belka a ma 3 osie I , II i III , składające się każda z panewki f i trójkątnego ostrza

g. Oś *I* służy do przytwierdzenia szalki *h*, którą zapomocą haka *i* przywiesza się do wieszaka *k*.

Oś *II* tworzy łożysko belki *a* spoczywającej w strzemienu *l*, które znowu jest przymocowane nakrętką *n* do deski wspornikowej *m*.

Oś *III* z wieszakiem *o* służy do zawieszania odpowiedniego dla tej wagi ciężarka *p* o wadze 625 gramów, który podwyższa granicę ważenia podwójnie, t. j. z 10 na 20 kg.

Jeżeli np. mamy do ważenia przedmiot ważący 11, 12, 13 i t. d. kg, wówczas przywieszamy do wieszaka *o* ciężarek *p* i przesuwamy ciężarek *d* na liczbę 1, 2, 3 i t. d. belki *a*, przyczem w takim razie odczytuje się: 11, 12, 13 i t. d.

Po lewej stronie belki *a* znajduje się przyrząd regulacyjny *r* z śrubkami *s* i *s*¹, którym można wagę doprowadzić do takiej dokładności, że waga działa już przy obciążeniu 5 gramów.

Do przymocowania języczka *t* i zastawki *u* znajduje się przy desce wspornikowej prowadnica *w*. Drugi języczek *t*¹ znajduje się na końcu belki *a* na odpowiedniej podstawie *y*.

Deska wspornikowa *m* spoczywa na 2 żelaznych wspornikach *z* i *z*¹. Kroksztyn *z*¹

składa się z dwóch części, jest posuwany wzdłuż i przymocowuje go się nakrętką *z*², a to w celu możliwie szybkiego przytwierdzenia deski wspornikowej poziomo, co dla wagi posiada wielkie znaczenie.

Ażeby wagę móc ustawić także i gdzieindziej, przymocowuje się strzemię *l* i prowadnicę *w*, zamiast do deski wspornikowej *m*, do płyty żelaznej *z*³ (fig. 2), która po przymocowaniu do filaru *z*⁴ z łukowem ramieniem *z*⁵ może być ustawiona na stole *z*⁶ i użyta jako waga stołowa.

Chcąc przymocować wagę do sufitu, wystarczy bezpośrednie zawieszenie płyty żelaznej *z*³ zapomocą odpowiednich złączy.

Zastrzeżenia patentowe.

1. Waga suwakowa, znamienna tem, że jest przymocowana zapomocą strzemia (*l*) i prowadnicy (*w*) do deski wspornikowej (*m*) lub płyty żelaznej (*z*³), co umożliwia ustawienie lub zawieszenie wagi w każdym miejscu.

2. Waga według zastrz. 1, znamienna tem, że dzięki zawieszeniu ciężarka (*p*) na belce (*a*) podwyższa się granicę ważenia w stopniu odpowiadającym ciężarowi użytego ciężarka (*p*).

Bolesław Spika.

